

mirri creative

Katri Tapola & Alessandro Pelliccioni

pelätin ja rastas

Katri Tapola & Alessandro Pelliccioni

pelätin ja rastas

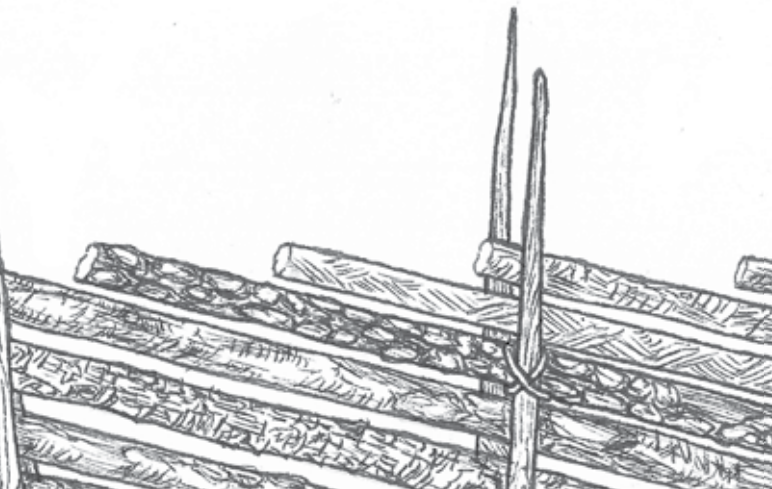

lipa kerran maa.

Kun maahan laittoi siemenen, siitä kasvoi kukkia,
kasveja ja viljaa. Niin käy kun panee siemenen multa.
Siemen itää. Aivan kuin ajatus, joka itää päässä.

Maasta riitti lapsille, mummoille, linnuille ja lampaille. Siitä riitti omille ja naapureille. Maa oli hyvä. Tuuli silitti maata ja ruoho keinui. Hiiret rapisivat teilleen ja jänikset heittivät käärynpyörää.

räänä päivänä maa sai uuden omistajan. Maanomistaja tahtoi hallita kaiken yksin. Maanomistaja veti tiukan rajaviivan ja pystytti suoran aidan.

Maanomistaja sanoi: – Tämä maa on minun.
Sitten hän pystytti pelättimen ja käski: – Katso, että ajat vieraat pois.

elätin oli arka. Se oli tottunut tottelemaan. Jos kuunteli itseään, toiset saattoivat suuttua. Oma ajatus oli pelottavinta maailmassa! Ajatus pisti pelättimen suun väpättämään, housut tutisemaan ja paidan liehumaan kuin liekinvarsi. Pelätin kitki ajatuksensa ennen kuin ne ehtivät kasvaa.

Pelätin irvisti ja teki mitä käskettiin. Se ei uskaltanut edes peiliin katsoa. Hiiriäkin hirvitti.

– Pahimpia ovat linnut, maanomistaja saneli, – tee niiden laulusta loppu.

Pelätin otti käskyn vastaan.

R

astaalla oli pesä maanomistajan rajapuussa. Rastas ei rajoista piittaa. Lintu menee minne nokka näyttää ja laulaa mitä tahtoo. Linnun sisällä asuu vapaus. Rastas lensi aidalle istumaan ja lauloi:

*Lintu tuntee tuulen suunnan,
lintu siivet levittää.
Viuhkat, sulat, höyhenet,
helminauhat, hepenet.*

itten rastas lehahti pelättimen
olkapäälle. Se oli peloton niin kuin
vapaat ovat.

Lintu jatkoi iloista lauluaan. Tuuli säesti ruohopilleillä ja
jänikset tanssivat:

*Kätkin multa siemenen,
leikkaan lyhteen lapsille.
Maa on hyvä, meitä auttaa.
Lintu kiitoslaulun laulaa.*

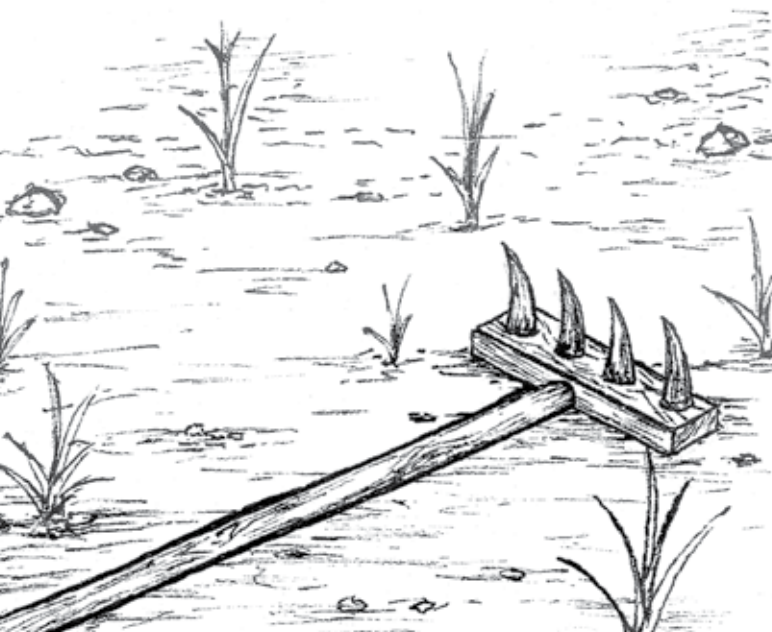
elätin muisti tehtävänsä. Maanomistaja oli sanonut: – Linnut ovat vihollisia. Linnuilla on siivet kuin pommikoneilla! Linnuilla on terävä nokka ja ne laulavat väärää laulua!

Pelätin jäykistyi. Se pelkäsi maanomistajaa. Se pelkäsi itseään ja rastasta. Sitten se hurjistui. Laulusta piti tehdä loppu. Pesä piti pudottaa puusta. Pelätin tarttui haravaan.

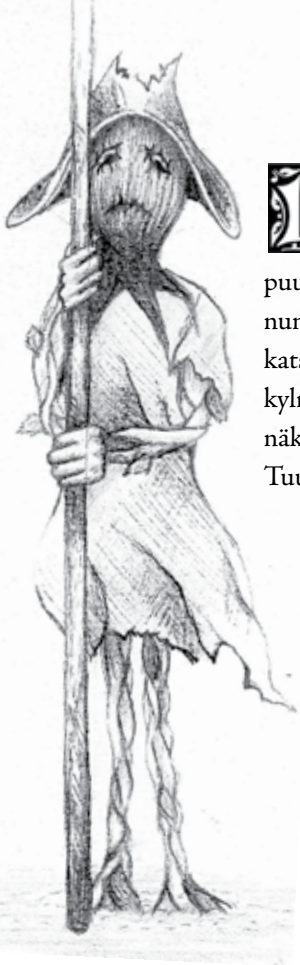

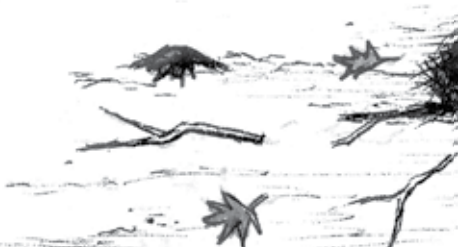
ienoo vaikeni. Tuuli tuuditti kypsää viljaa. Pienet hiiret olivat hiljaa. Ne pakenivat maan alle. Jänikset loikkivat karkuun. Laulu loppui. Pelätin ei tiennyt mitä tehdä. Niin suuressa hiljaisuudessa voi kuulla omat ajatuksensa. Pelätin kuunteli hiljaisuutta, eikä pitänyt kuulemastaan.

Keskellä hiljaisuutta kuului puun oksalta pikkuista ääntä. Linnunpojat olivat kodittomia. Pelätin katseli jalkoihinsa. Sen sisällä kalvoi kylmä. Sitten pelätin nosti katseen ja näki miten pojat levittivät siipensä. Tuuli kantoi niitä ja laulu jatkui:

*Lintu tuulen tavoittaa.
Missä onkaan tuulen maa?
Tuuli puhkuu, puhalttaa,
villi viima vaikertaa.*

aapuripesän emo otti kodittomat pikkulinnut siipiensä suojaan. Pelätin ymmärsi, että lintuemoille kaikki pojat ovat omia.

Emo lauloi ja lohdutti:

*Tuuli puree pohjolaista,
palelemaan pienet saa.
Emo tietää, neuvon antaa:
Kohta kevät koittaa taas.*

Linnut kerääntyivät yhteen. Ne värjöttelivät aikansa ja pörhistivät siivet suojaksi. Sitten ne muuttivat yhdessä talven alta pois.

alvesta tuli kylmä ja kova. Maa oli autio ja myrsky ravisti puuta. Maanomistaja pilkkoi sen polttopuuksi takkaan. Kartanon piipusta tuprusi savu ja ikkunoista loisti tulen loimu. Pelätin paleli yksinään jääpellolla. Maanomistaja oli jättänyt pelättimen niille sijoilleen.

– Aja jänikset ja muut tunkeilijat pois, maanomistaja oli käsenyt. – Äläkä salli lasten lumileikkejä.

Kukaan ei tahtonut tulla pelättimen lähelle. Sillä ei ollut muuta kuin itsensä. Pelätin muisti lintujen laulun. Laulu soi ja lämmitti. Lauluun tuli uusia säkeitä.

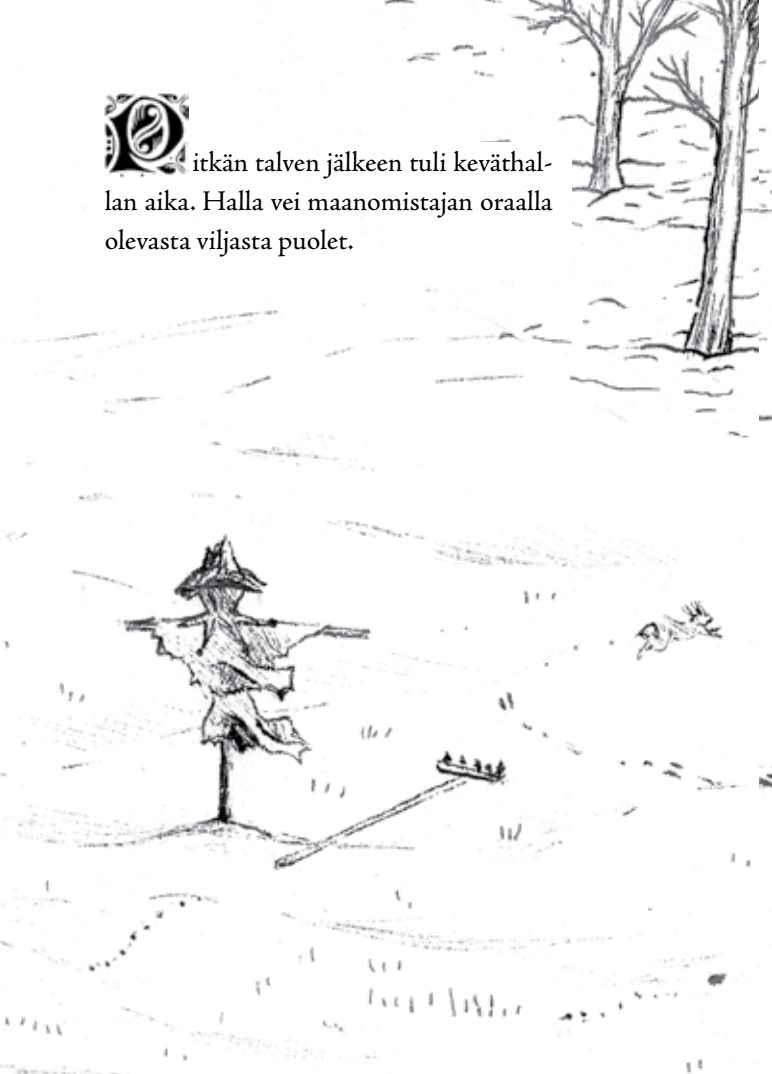

Pelätin kuunteli itseään ja pelkäsi enemmän kuin koskaan: se pelkäsi tehneensä väärin. Se katseli jänisten loikkaa pellolla. Se kaivoi jäniksille lumen alta ruokaa ja kutsui ne luokseen. Viimeisen porkkanan se antoi lumiukolle nenäksi ja kuuli kiitoksena lasten naurun.

Qitkän talven jälkeen tuli kevähallan aika. Halla vei maanomistajan oraalla olevasta viljasta puolet.

– Katso, ettei kukaan koske toiseen puoleen, maanomistaja komensi. – Ja karkota muuttolinnut. Siipeilijöitä ei täällä kaivata.

äsky oli kova, mutta pelätin ei nostanut haravaa tanaan. Pelätin näki ruohon vihertävän. Se näki muuttolintujen palaavan. Linnunpojat olivat kasvaneet ja voimistuneet. Ne olivat matkallaan oppineet sata kieltä. Niillä oli maapallolla monta kotimaata. Ne kertoivat kuulumisia ja lauloivat lujaa. Pelätin ei ollut koskaan kuullut vastaavaa kuoroa! Rastaat kantoivat nokassaan tuomisia. Linnuilla oli muistissa emon opetus: Kylväkää.

uuttolinnut muistivat vanhan pesäpuun. Se oli mennyttä. Nyt niiden piti rakentaa tupansa tuuleen. Ne luottivat ja rakensivat. Ne kylvivät ja lauloivat:

*Nokassansa lahjan laittaa
lintu maahan varjojen.
Pieni siemen sadon kantaa,
kukat kukkii muistolle.*

elätin tarttui haravaan. Se tunsu ajatuksen itävän ja ryhtyi työhön. Se löysi oman tahdon. Tahdosta syntyi ilo. Pelätin muokkasi ilolla maata. Maanomistaja huusi:

– Tee mitä käsketään!

Mutta pelätin ei totellut. Se kylvi yhdessä lintujen kanssa. Se näki kukkien kasvavan. Hiiretkin palasivat posket pullollaan. Pian pelätin tunsu pesän, joka oli lämmin ja lujaa: pesä oli sen olkapäällä! Ja se näki uudet poikaset, jotka kuoriutuivat ja oppivat laulamaan:

*Valoon varjon matka johtaa,
lintu päätä nyökyttää.
Tuuli leuto, eteläinen
viljan vartta kypsyttää.*

elätin puhui ensi kertaa. Sillä oli sisällään paljon sanottavaa. Se opetteli uusia sanoja.

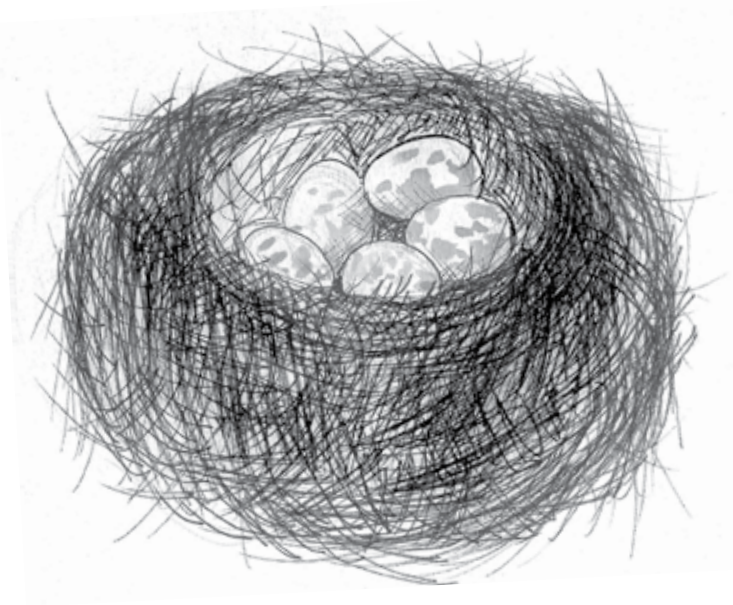
– Anteeksi, se pyysi linnuilta. – Kiitos! se sanoi.

Maanomistaja katsoi hiljaa kohti. Peloton pelätin kertoi maanomistajalle: – Olipa kerran maa. Maa oli hyvä. Kun maahan laittoi siemenen, siitä kasvoi aina jotain. Niin käy kun panee siemenen multaan. Siemen itää. Aivan kuin ajatus, joka itää päässä.

Robkeutta maailman jokaiselle raubanrakentajalle!

t. Pelätin ja rastas

lipa kerran maa, josta riitti lapsille, mummoille, linnuille ja lampaille. Siitä riitti omille ja naapureille. Sitten maa sai uuden omistajan, joka pystytti pelättimen ajamaan vieraat pois – varsinkin linnut!

Mutta linnun sisällä asuu vapaus. Se kuljettaa nokassaan siemenen, joka itää. Aivan kuin ajatus, joka itää pelättimen päässä...

Pelätin ja rastas kertoo sadun keinoin kahlitsevasta pelosta ja muutoksen mahdollisuudesta. Se auttaa puhumaan sodasta ja kodin menetyksestä, erilaisuuden hyväksymisestä ja sisäisestä vapaudesta. Sadulla on voima käsitellä vaikeitakin aiheita. Se antaa rohkeutta ja uskoa yhteiseen hyvään – siihen, että elämä voittaa.

www.mirricreative.com

Kansi: Sanna Pelliccioni

L852

ISBN 978-952-68371-1-6

9 789526 837116

